

အိမ်

အိမ်

အိမ်

တကယ်တော့

‘အတု’ ဆိုတာ

‘အစစ်’ လောက် မသေချာတာ

ငြင်းစရာမရှိပါဘူး..

ဒါပေမဲ့လည်း

လောကအလိုအရ

သဘောကျသလို ဖန်တီးပေးရင်း

အစစ်နဲ့ ဝေးပြီးရင်း ဝေးလာတယ်ဆိုတာ

သေချာပါတယ်..

ဒါဟာ.. ‘နေရာ’ ရဲ့ သဘောပါ..

အစစ်က အစစ်နေရာ၊ အတုက အတုနေရာ..

သူ့နေရာနဲ့ သူ ဖြစ်တည်ခွင့်ထဲ

ဘယ်ဟာနဲ့ သင့်မြတ်မလဲ.. (?)

အဲဒါပဲ မဟုတ်ဘူး ဗျာ

အခန်း (တစ်)

လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာရယ်၊ ရိုးသွားတာရယ်၊ အနေကြာ
တာရယ်ကြောင့် ဒါလေးတစ်ခု လုပ်ကိုင်ခြင်းအတွက် လူက ဘာမှ မပင်
ပန်းသော်လည်း စိတ်က အလွန်ပင်ပန်းပါသည်။ ။

သူများ တွေ သတိထားမိသွားမလား၊ ဘယ်သူမြင်သွားမလဲ၊ သိသွား
ရင်တော့ ရှက်စရာကြီးကွာ ဆိုတဲ့ ... စိုးရိမ်ပူပန်မှုမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်နေခဲ့
တာ ဘယ်လောက်ကြာမြင့်သွားပြီလဲ။ အဲ့သလောက် ကြာမြင့် ကုန်လွန်
ခဲ့သော အချိန်တွေထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုက သံစဉ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး အပွန်းအ
စားခံရမည့်အရာဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ စိတ်အရွယ်အစားမှာ ချွင်းဝန်းဝီ
ကေတစ်ပြားစာ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘရိတ်ခါး တစ်ပြားစာလောက်ပင် ကျန်မ
ည်မထင်။

ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ဝိညာဉ်ထဲ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲပြဲမှု
အတွက် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကြိတ်ကာ ကုစားခဲ့ရသည် ။ အားပေးကာ
ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ထဲက အတုအပများကို သတိထား လေ့ လာပြီး...
ဟင်...သူတို့တောင် ဒါနဲ့ နေနေတာ ဟိုလူကရော ဘာထူးသေးလဲ ဆု
တာမျိုးပါ။

ကိုယ့်ပရိသတ် သိအောင် ဥပမာပြောရလျှင် ကျွန်တော့် အဒေါ်
အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို စံပြုမည်။ အဒေါ်သည် အိမ်မှာ နေလျှင် ဗိုက်ပူ
ပြီး တင်းပြားပါးသည် ။ ရင်သားလည်း မရှိသဖြင့် ဆံပင်တိုတိုညှပ်၊
ပုဆိုးကွက်တုံး ဝတ်ပြီး စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့်သာ နေလျှင် ယောက်ျား
ကြီးပါကွာဟု ပြောကြမှာ သေချာပါသည် ။ အက်ဖ်အီးစီနှင့်တောင် ထပ်

ပြီးလောင်းရဲသည် ။

သို့သော်... အဒေါ်အပြင်ထွက်သွားလျှင် တင်နှင့်ရင်နှင့် ဖြစ်နေပြီး ဗိုက်ကလည်း ပြားချပ်ကာ ဆင်မယဉ်သာဟန်နှင့် လျှောက်သွားသော အဒေါ်ကို နှစ်ဆယ်ကျော်လူပျိုလေးတွေကတောင် ငေးကြည့်ယူရသည် ။ တင်ပါးဖုံးအောင် နက်မှောင်ပျော့စင်းသော ဆံကေသာ အလှတရားကလည်း ညှို့ယူအားကောင်းနေသဖြင့် ‘မတင့်ရယ်... လှယဉ်ကျေးမယ် ဝင်ရွေးပါလားဟယ်’လို့ တောင် ပြောကြသည် ။ ထိုအခါ အဒေါ်က ပြုံးပါသည် ။

အဒေါ်အပြုံးကို ကျွန်တော်သိသည် ။ အားလုံးအတုတွေချည်းပဲဖြစ်၍ အစစ်တွေသာဆို ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲဟူသော တမ်းတမှုမျိုးဖြင့် မချီသွားဖြစ်လေး လုပ်ပြရသောအပြုံးမျိုး ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော့်ဦးလေးကတော့ တစ်မှု။ သူ့ဆံပင်တွေ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကတည်းက တစ်ခေါင်းလုံးနီးပါး ဖြူသွားသည် ။ ဒါကို အိမ်သားတွေကလွဲ၍ ယနေ့အချိန်ထိ အပြင်လူတွေ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားနိုင်ခဲ့လေသည် ။ အခုဆို ဦးလေးအသက်က ငါးဆယ်တော်တော်ကျော်နေပြီ ။ ဒါတောင် နက်မှောင်သော ဆံကေသာအဖြစ်နှင့် အစစ်တွေ လိုက်မမီအောင် ထိန်းကာထားနိုင်ခဲ့ပါသည် ။

နောက်တစ်တုက ကျွန်တော့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ။ သူ့နာမည်က ကိုမျိုးမြင့်။ အိမ်မှာ ...ကျောင်းမှာ ... ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ... သန်းခေါင်စာရင်းနှင့် မှတ်ပုံတင်မှာ ပါ ‘မျိုးမြင့်’ဆိုသော အမည်သညာထက် ပိုတာ ဘာမှ မရှိ။ သူတို့ မိသားစုက နယ်မှာ နေပြီး ရန်ကုန်ကို သူတစ်ယောက်ထဲ ကျောင်းလာတက်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်းအတူနေကာ အတူအိပ်ပါသည် ။ ဒါလည်း

မျိုးမြင့်ဆိုသောနာမည်နှင့် မျိုးမြင့်၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်အတိုင်း တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် မာမာချာချာပင်။

ကြုံချင်တော့ ကျောင်းပိတ်ရက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ထွက်လည်ရင်း ကျွန်တော့နောင်တော်ကြီး ကိုမျိုးမြင့်နှင့် ဂမုန်းပွင့်ရှေ့မှာ တွေ့ပါသည်။ သူတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်၊ ဘေးမှာ မာမီရှိန်း သုံးယောက်နှင့် သူလည်း မာမီရှိန်းဖြစ်ကာ ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ သူကမှတ်မိလို့ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နဲ့ ရှောင်အထွက် သူ့ဘေးက မာမီရှိန်းက လက်သွက်ကာ ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းကို ပြဿနာရှာပါသည်။ ။ ဟိုကောင်လည်း လူကြားထဲ အထုပ်လိုက် အမ,ခံလိုက်ရ၍ ရှက်ပြီး...

"တောက်... ဒီလုံးလဖယ်မကွာ... ချီးပဲ"

"ဟယ်... အကိတ်လေးကလည်း ၊ တို့ က ချစ်လို့ စတာပဲဟာ"

"ဘာ... အေး... ရော့... ချစ်ကြည့်စမ်း"

"ခွပ်...ခွပ်"

"ဟဲ့!... ဟဲ့!... အမယ်လေး... လုပ်ကြပါဦး၊ အိုး... ဘုရား"

အခြေအနေက ထိုးကြကြိတ်ကြတဲ့ အထိ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်ကုန်၍ သူ့လူသူဆွဲ ကိုယ့်လူကိုယ်ဆွဲရင်း တစ်ယောက်ဆံပင်တွေ အံလိုက်ပြုတ်ကာကျသွားသည်။ ။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း နောင်တော့မျက်နှာကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရပါသည်။ ။

"ဟာ... ကိုမျိုးမြင့်"

"အေးကွာ... ညီလေး"

ဆိုတော့ကာ စောစောက ဒေါသထွက်နေတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း

နဲ့ ဟိုဖက်က မာမရှိန်းတို့ လည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး အစ်ကိုကို မေးတော့
သည် ။

"ဟဲ့...ခင်မျိုးမြင့်၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ"

"ငါ့ညီ"

"ဟယ်... ညည်းနယ်၊ စောစောက ပြောပါလားလို့ ... ဒုက္ခပါပဲ"

"ကဲ... မိခင်မျိုးမြင့်၊ အခု အားလုံးရှုပ်ကုန်တာ ညည်းမပွင့်လင်းလို့
... သိရဲ့ လား၊ အကုန်လုံး အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ လုပ်... ခေါ်
တယ်၊ သူတို့ ကို တစ်ခုခုကျွေးပြီး ဘော်ဒါဖွဲ့ကြရအောင်"

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်က စ၍ ပြေးပါသည် ။ ကျွန်တော် ပြေးတော့
ကျွန်တော့်ကောင်တွေလည်း ပြေးလေသည် ။ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ဘဲ
ကိုမျိုးမြင့်လည်း ပြေးတော့သည် ။ ပြေးတာမှ တိတ်တိတ်ပုန်း ခင်မျိုး
မြင့် ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်သိသွား၍ နယ်က သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့
အထိ ပြေးခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်ကတော့ အတုကို နားလည်စွာဖြင့်
ကိုယ်သိတာ ကိုယ့်ဝမ်းထဲ တားပြီး ပြန်မပြောပါ။ သို့သော် သူ၏ မာမ
ရှိန်းများ အိမ်သို့ရောက် လာပြီး ခင်မျိုးမြင့် ဆိုတာကြီးပဲ လာလာမေးနေ
သဖြင့် အကုန်သိကုန်ကြတော့သည် ။ အရမ်းကို အံ့ဩကြပါသည် ။
လမ်းလျှောက်တာ.. စကားပြောတာ... လိုအပ်လို့ အိမ်ခြံထဲ အလုပ်လုပ်
တာကအစ ဘုရားစူးယောက်ျားပါလို့ ကျိန်ပြောရဲတဲ့ သူက ဘယ်အချိန်
ကတည်းက ခင်မျိုးမြင့် ဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည် ။

မည်သို့ဆိုစေ သူ၏ အတုဘဝကို ဤမျှ သိုသိပ်စွာ ထိန်းသိမ်းထား
နိုင်တာကိုက အားကျစရာကောင်းပါသည် ။ ကျွန်တော်ကတော့ အားကျ
သည် ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အတုနှင့် နေနေရ၊ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ
အသက်ရှင်နေရသည့်အတွက် အတုတွေကို ကိုယ်ချင်းစာပါသည် ။

ကိုယ့်ထက် ပိုပိုရိစ္စာ တုနေနိုင်လျှင် လေးစားသည် ။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာ... ဟေ့ အတုကွလို့ ခပ်ပြောင်ပြောင် ရပ်တည်ခွင့်မရ ခြင်းအား စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါသည် ။ ထားလိုက်ပါတော့။

ဒါက အနီးစပ်ဆုံး ကိုယ့်အမျိုးကိုယ် စာကြောင်းထိုးပြခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ သူများ အကျိုးအကြောင်း မပြောကောင်း၍ ဖြစ်ပါသည် ။ ဒါပေမယ့် သဘောလောက်တော့ ပြောသင့်သည် ။ ဆံပင်အတု၊ မျက်တောင်အတု၊ လက်သည်းအတု၊ နာမည်အတု၊ တံဆိပ်အတု၊ သံစဉ်အတု၊ အခွေအတု၊ ခေတ်ကာလ ယဉ်ကျေးမှုစကားအရ ‘ကော်ပီ’ ဟု ခေါ်သော အတုအတုများ မျက်မှောက်ကာလမှာ အတော့်ကို တွင် ကျယ်လွန်းလှသည် ။

အစားအသောက် အနေ၊ အသုံးအဆောင်အတုများ အပြင် တိုးတက်သောနိုင်ငံများ ၌ လူသားအတုဖြစ်သော စက်ရုပ်ကိုတောင် တီထွင်နေကြပြီ။ အဆုံးဆိုရလျှင် ယူရိုဂါဂါရင်တို့ ခေတ်ကတည်းက ဂြိုဟ်အတုကို လွှတ်တင်ကာ အတုလောကအောင်ပွဲခံခဲ့ဖူးပါသည် ။

သို့ဆိုလျှင် ငါက အစစ်ဟု မာနထောင်လွှားချင်ကြသူများ အတုကို နားလည်စွာ နေရာတစ်နေရာ ပေးသင့်ပါချေပြီ။

ထားလိုက်တော့။ ဒါက ပရိသတ်ကို အတုသဘော စောကြောနိုင်ဖို့ ပြောနေခြင်းသာ။ အဓိက ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်၏ အတုဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော့်အတုအတွက် ကျွန်တော့်ဘာသာကြိတ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့လို့ ထိုဆင်းရဲသောခံစားမှုအား ထိုအတု သဘောသဘာဝများ နှင့် စံပြုကာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကုစားအားပေးလာသည် မှာ ဆယ်နှစ်လား...အင်း...အင်း...အဲ့သလောက်တော့ ရှိရောမည်။

ရှိပြီပေါ့။ ကျွန်တော်ဆယ်တန်းဖြေတဲ့ နှစ်မှာ ပဲ အောက်သွား

တစ်ခြမ်းလုံး ဖြုတ်ကာ ‘အံကပ်အတု’ ထည့်ခံလိုက်ရသည် ။ မျိုးရိုးကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အရိုးနှင့် ပတ်သတ်ပြီး အားနည်းသော ချို့ယွင်းချက် ရှိနေသူဖြစ်သည် ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သွားမကောင်းခဲ့၍ ‘ဘုန်းသော်’နာမည်ပျောက်ပြီး ‘သကျဲ့’ ‘သဂျိုး’ စသောနာမည်များ ဖြင့်သာ လူဖြစ်လာပါသည် ။

ကြံစားတိုင်း သွားတစ်ချောင်းကျိုးသော ကျွန်တော်... တစ်သက်လုံး ကြံမစုတ်ဖို့ မစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်တိုင် ကြံသကာခဲ မာမာလေး ကိုက်မိရုံနှင့် အပေါ်အောက်တစ်စုံ ကုန်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်ဘဝ အကျိုးပေးနှင့် ဟေးဟေးလို့ တောင် လွပ်လပ်စွာ မရယ်နိုင်ရှာဘဲ အရှက်သည်းသလို အပြုံးလေးနှင့် တင်းတိမ်ခဲ့ရလေသနည်း။

အဘွားက နင့်အမေနို့ကို လေးနှစ်သားအထိ စို့ခဲ့လို့ နို့ပိုးစားပြီး သွားမကောင်းတာဟု မှတ်ချက်ပေးပါသည် ။ အဘွားတို့ ခေတ်တုန်းကတော့ ထိုယူဆချက် ဟုတ်လောက်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်မှာ တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မိခင်နို့ရည်သည် ရင်သွေးအတွက် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံသော ဗိုက်တာစုံဟု ပင် တင်စားနိုင်သော အဖိုးတန် ဆေးတစ်ခွက်ဆိုတာ ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်တွေ သက်သေထူထားသည် ။ တကယ့်တကယ်မှာ အမေ့နို့ကြောင့် ကျွန်တော့်သွားတွေ ပိုလို့ တောင် ခိုင်မာလှပနေဦးမည်။

ယခုတော့ မလှသောသွားများ အတွက် အဖေနှင့်အမေ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည် ။ ရန်ကုန်မြို့ထဲက သွားအထူးကု၊ အရိုးအထူးကု၊ ခံတွင်းအထူးကုများ နှင့် တိုင်ပင်စစ်ဆေးကာ ကုသမှု ခံယူစေခဲ့သည် ။ ပိုက်ဆံတွေလည်း တော်တော်ကုန်ခဲ့သည် ။

အဆုံးသတ်အဖြေမှာ ပင်ကိုယ်အရိုးအားနည်းသော ကျွန်တော့်ကို ‘အံကပ်’ အတုနှင့်သာ နေခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်တော့သည် ။

နဂိုရှိရ်မှ နဂိုင်းထွက်ဟူသည့်ဆိုရိုးစကားလို ကျွန်တော့်သွားတွေကို က နဂိုရ်မရှိနိုင်တဲ့ အတွက် ဆရာဝန်ကြီးတွေဖက်က ဘယ်လိုမှ နဂိုင်း ထွက်အောင် လုပ်မပေးနိုင်တာ ဘသာကျပါသည်။ ။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။ ။ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့သွားတွေ မရှိတော့သဖြင့် သ ဂျိုးသကျဲနာမည် တိမ်ကောကာ ‘ဘုန်းသော်’ နာမည် တဖြည်းဖြည်း ပေါ် ပေါက်လာပါသည်။ ။

သွားပိုးစားခြင်း၊ သွားကိုက်ခြင်းဝေဒနာကြောင့် နေစရာ မရှိအောင် လောက်မြိုက်ခံစားရသော ဝဋ်ဒုက္ခက ထာဝရ ကျွတ်လွတ်သွားခဲ့သည်။ ။ ရယ်မောစရာရှိလျှင် အရင်လို အရှက်လုံစေတဲ့ အပြုံးလေးနှင့် မဟုတ် တော့ဘဲ ဟဲဟဲဟဲဟဲဟု ရဲရဲရင့်ရင့် ရယ်မောနိုင်ခဲ့သည်။ ။ ‘အံကပ်’တပ်သ ည့်နှစ်က ဆယ်တန်းဖြေဖို့ တစ်နှစ် နောက်ဆုတ်ခဲ့ရပြီး နောက်တစ်နှစ် မှာ စီရီညီညာစွာ ဖြူဖွေးလှပသော သွားတုလေးများ ဖြင့် ရဲရင့်ရယ်မော စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

တစ်ခုပဲ စိတ်မှာ ကျန်နေသည်။ ။ ထိုတစ်ခုက အံကပ်ဖြုတ်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်လျှင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ လို ပါးတွေ ချိုင့်ဝင်ပြီး ရုပ်ပျက်သွားသည့်အဖြစ်ကြီးပင်။ (ပရိတ်သတ် တို့ ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ကြည့်စမ်းပါ။ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို ချိုင့်ခွက်သွားအောင် စုတ်သွင်းပြီးကြည့်ကြည့်လိုက်၊ ဘယ်လောက် ကြည့်ရဆိုးသလဲဆိုတာ... ဒါတောင် ပရိတ်တို့ မှာ လှပခိုင်မြဲတဲ့ သွား တွေ သူ့နေရာနဲ့ သူ ထောက်ကန်ပေးထားလို့၊ အဲဒါသာ မရှိရင် ...)

သေချာသည်။ ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ အတွင်းကွဲကြီး (အတွင်းကြေက သုံး ပြီးဖြစ်နေ၍) ကွဲပြီးခံစားနေရတော့မှာ လောင်းရဲသည်။ ။

ဒီလိုနှင့် တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့သည်။ ။ ဘွဲ့ရသည် အထိ အံကပ်တစ်ခု

နှင့် လူ့ဘဝကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့၍ ပြဿနာနာ သိပ် မရှိခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းပြီးလို့ အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်တဲ့ အချိန် ပြဿနာရှိလာပါသည်။ ။

အပေါ်သွား ကျိုးတိုကျဲတဲကြား သွားတုလေးများ စိုက်ထားသော်လည်း သွားအစစ်က အမြစ်က ကျွန်ကုန်သဖြင့် အစစ်ကို မှီတည်ထားသော အတုပါ ပြုတ်ကျကုန်ပါသည်။ ။

ထိုအခါ အဖေက...

"ကဲ ... မထူးတော့ဘူး သား၊ အပေါ်လည်း အံကပ်သာ ထည့်ပေတော့"

ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ မငြင်းနိုင်ဘဲ အပေါ်အတု အောက်အတုနှင့် လူ့ဘဝကို ဆက်လက်ယုံကြည်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ရတော့သည်။ ။ သို့ဖြင့် ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြန်မတွေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရတော့သည်။ ။

အဲဒီလိုနဲ့ ပဲ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာရယ်၊ ရိုးသွားတာရယ်၊ အနေကြာတာရယ်ကြောင့် အနေကြာတရယ်ကြောင့် ဒါလေးတစ်ခု လုပ်ကိုင်ခြင်းအတွက် လူက ဘာမှ မပင်ပန်းသော်လည်း စိတ်က အလွန်ပင်ပန်းလှပါသည်။ ။

ရန်ကုန်မှာ တုန်းကတော့ မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာထလျှင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်အခန်းမှာ ပဲ အံကပ်ချွတ်၊ ပွတ်တိုက်ဆေးကြောပြီး ဂလောက်ဂလွပ်ခနဲ ပြန်ထည့်၊ ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ ရုံးတက်လိုက်ရုံပင်။ ယခုမူ မန္တလေးရုံးခွဲမှ တာဝန်ခံ အကြီးအကဲအဖြစ် လာရောက်တာဝန်ယူ ပေးနေရသည် ဖြစ်၍ ရုံးခန်းကိုပဲ ကိုယ့်အိမ်ခန်းလုပ်ကာ အနေထိုင်ရသဖြင့် အံကပ်ချွတ် ဆေးကြောရသည့်ကိစ္စ အထူးတလည် သတိထားနေရသည်။ ။

ဒီနေ့တော့ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်ကာ ဝန်ထမ်းများ လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိသဖြင့် ကိုယ့်အခန်းထဲ လွပ်လပ်စွာ နေထိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ညက အလုပ်လက်စသတ်ရင်း မိုးလင်းပိုင်းအထိ ရောက်သွား၍ ဒီနေ့ (၁၀)နာရီကျော်မှ အိပ်ရာထဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီရုံးကို ရုံးဟု အမည်ခံထားသော်လည်း အဆောက်အဦးက သပ်ရပ်သောခြံဝင်းနှင့် ခေတ်မီသော နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်တစ်လုံးဖြစ်ပါသည်။

ခပ်ကြွားကြွားလေး ပြောရလျှင် ကျွန်တော်အိပ်ထောင်ပြုတဲ့ အခါ လက်ဖွဲ့ဖို့ ဝယ်ထားသော အိမ်လည်း ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်အရ မန္တလေးမှာ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲ ဖွင့်လှစ်ဖို့ လိုအပ်လာသဖြင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးနှင့် နေရာအကွက် အကွင်းကျသော ဒီအိမ်မှာပဲ ရုံးခန်းဖွင့်ဖို့ အဖေ စီမံလိုက်ခြင်းသာ။

အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် အိပ်ခန်းလုပ်လို့ ရသောအခန်းများ ဆယ်ခန်းတိတိ ရှိသော်လည်း သူ့ဌာနနှင့်သူ ဌာနမှူးပိုင်များ ရုံးခန်းဖွင့်ရန် နေရာပေးနေရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အင်မတန် ကျယ်ဝန်းသောအခန်းကို ဒါရိုက်တာရုံးခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်၍ ထိုအခန်းကိုပဲ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းအဖြစ် သုံးရခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်မျိုးတော့လည်း အဆင်ပြေပါသည်။ ရန်ကုန်မှာ တုန်းကလို ရုံးတက်ဖို့ တကူးတက ပြင်ဆင်ကာ သွားနေစရာ မလိုဘဲ အိပ်ရာက နိုး၊ ရေမိုးချိုးပြီးသည် နှင့် ရုံးထိုင်လိုက်ရုံပင်။

ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲပြီး တရုတ်တန်းထဲ တစ်ခုခု သွားစားမည်ဟု စဉ်းစားထားကာ အံကပ်တွေ တိုက်ချွတ်ပြီး ရေစိမ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ရုံးစားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့သော လက်ကိုင်ဖုန်းဆီ အပြေးသွားပြီး ဖုန်းလက်ခံလိုက်သည်။

"ဪ... အမေ... ပြော"

"သား... မင်းအသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ!"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး... အံကပ်တွေ ချွတ်ထားလို့ နှုတ်ခမ်းတွေစိပြီး လေ ငြိနေတာ၊ အဟဲဟဲ... အမေ နေကောင်းတယ်နော်"

"အေး ... သားရယ်... မင်းရော"

"ပြေပါတယ် အမေ"

"သားဆီ အတွင်းရေးမှူးကောင်မလေးအသစ်တစ်ယောက် လွှတ် ပေးလိုက်တာ ရောက်ပြီလား သား"

"မရောက်သေးဘူး အမေ၊ အဖေ့ဆီက ဖုန်းရထားတယ်"

"အေး... အဲဒါ အမေ့မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးလေးပါကွယ်၊ အဆင်ပြေအောင် ကူညီပေးနော် သား"

"ဪ... ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အမေ မန္တလေး လာမလို့ ဆို၊ အဖေ ပြော လို့ "

"လောလောဆယ်တော့ လာနိုင်မယ် မထင်ထားဘူး သားရေ၊ ဒီမှာ မင်းတူမနှစ်ယောက် လာပို့ထားလို့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်"

"ဟင်... မမတို့ က ဘယ်သွားလဲ!"

"သူ့ယောက်ျားနဲ့ စင်ကာပူ လိုက်သွားတယ်လေ၊ တစ်လလောက် ကြာမယ်တဲ့ ... သားဆီ ပို့လိုက်ရမလား!"

"ဟာ.. တော်... တော်... ရုံးပါ မီးရှို့သွားဦးမယ်"

"အဟင်းဟင်း ... အလကား စတာပါ၊ ကျောင်းတွေ တန်းလန်းနဲ့ ဘ

ယံလာနိုင်မှာ လဲ၊ ကဲ... ဒါပဲနော် သား"

"ဟုတ်... အမေ ကျန်းမာရေးကရစိုက်နော်"

"အေးပါ သားရဲ့ "

ကျွန်တော် ဖုန်းချပြီး လှည့်အထွက် အခန်းတံခါးပေါက်ခေါက်သံကြောင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားကာ သန့်စင်ခန်းဆီ ပြေးမည်အပြုတံခါးပွင့်သံပါ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် စားပွဲနောက်မှာ ကပျာကသီ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ။ (ဘာလဲဟ... ဒီနေ့ ပိတ်ရက်ကြီး... ဘယ်သူလဲ...)

သူ စားပွဲအောက်က လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းတံခါးက လုံးဝပွင့်သွားမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခပ်ဟဟလေး ချောင်းကြည့်နိုင်ရုံလောက်ကလေး ပွင့်နေ၍ ... ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိနိုင်သဖြင့်...

"ဘယ်သူလဲဟေ့!"

"ရှန်... ကျွန်မပါ"

"ဘယ်က ကျွန်မလဲ... ဒီနေ့ ရုံးပိတ်တယ်ဆိုတာ မတိရို့လား!..."

တစ်ဖက်က ချက်ချင်း ပြန်မဖြေသော်လည်း ကျွန်တော့် စကားကို ကျွန်တော်ပြန်ကြားပြီး ရှက်မိသည်။ ။ ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်၍ လေချော်ကာ စကားမဝီသလို ဖြစ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ ။

(ငါ့နှယ်ကွာ...)

"ဒါရိုက်တာကြီးလားရှင်..."

အခန်းတံခါးဆီမှ အသံထပ်ကြားလာသဖြင့် ကျွန်တော် သတိထားပြီး ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်... ဘာကိတ်ရလဲ!"

(ဟား... ဖြစ်ပြန်ပြီ)

"ကျွန်မ ဒီမနက်မှ ရန်ကုန်က ရောက်လာတာပါ။ မန္တလေးရုံးခွဲ ဒါရိုက်တာရုံး အတွင်းရေးမှူးရာထူးအတွက် သတင်းလာပို့တာပါ"

"တိ...တိ...အဲ...သိ... သိပြီ၊ တံခါးပိတ်ပြီး အပြင်မှာ ခဏစောင့်ပါ"

ထိုစကားလုံးလေး ဖြောင့်တန်းစွာ ထွက်ပေါ်လာဖို့ ကျွန်တော် အသက်အောင့်ကာ ပြောလိုက်ရပြီး လှမ်းချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

အသာစေ့ပိတ်သွားပြီး ချက်ကျသံ ဂျလောက်ခနဲ ကြားရတော့မှ သက်ပြင်းမောကို ဟောခနဲ မှုတ်ထုတ်ကာ သန့်စင်ခန်းဆီ ပြေးခဲ့ရပါသည်။ ။

"တောက်... ငါ့နှယ်ကွာ၊ ပိတ်ရက်ကြီးမှ ကြံကြံဖန်ဖန် လာဖြစ်ရတယ်လို့၊ လုံခြုံရေးဦးလေးက မတားဘူးလား မသိဘူး အင်းလေ... ငါမှ မှာ မထားဘဲ"

ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ အရှုံးလို ညည်းတွားကာ ကပျာကသီ ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်သည်။ ။ ရေပန်းဖွင့်ပြီးမှ စိတ်ထဲ မသေချာသလို ဖြစ်သွားပြီး ဘေစင်ဘေးက စတီးလ်ပန်းကန်ထဲ ရေစိမ်ထားသော အံကပ်တွေကို ကပျာကသီ ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ။ ခုမှ ပင် ရေကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ချိုးနိုင်လေတော့သည်။ ။

အဝတ်လဲပြီး ဆံပင်တွေကို သပ်ရပ်အောင် လုပ်မနေတော့ဘဲ အပြင်ထွက်ကာ ရုံးစားပွဲထိုင်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် Intercom နှိပ်၍ အခန်းအပြင်က ဧည့်သည် ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ။

"မင်္ဂလာပါ ဆရာ... ကျွန်မ သလင်းခင်ပါ"

"မင်းနာမည်ကလည်း ကွာ"

"ရှင်..."

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး... ထိုင်ပါ"

"ဟုတ်..."

သူမ အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့် ဝင်တိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်ဆက်ပြောသည်
။ ပြောရမည်။ ဘာမှ မပြောခင် ဒီစကားကို အရင်ပြောဖို့ ရေချိုးခန်းမှာ
ကတည်းက စဉ်းစားထားပြီးသား။

"စောစောက မင်းဇွတ်ဝင်မလာတာဘဲ တော်တော်ရယ်"

"ရှင်..."

"ဝင်သာ လာရင် ဒုက္ခကွ၊ တစ်လက်စတည်း ကြုံပြောထားလိုက်
မယ်၊ ဒါက ငါ့ရဲ့ ခန်းလည်း ဖြစ်သလို အိပ်ခန်းလည်း ဖြစ်တယ်၊ ခုလို ရုံး
ပိတ်ရက်မှာ ငါက တစ်ယောက်ထဲသမားဆိုတော့ လွတ်လပ်သလို နေတ
တ်တယ်ကွ၊ ဝင်သာလာရင် ခက်ကုန်ရော"

"အို... အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

ရဲခနဲ စိုတ်လာသော ရှက်သွေးနွေးနွေးတို့ ဖြင့် ပျာပျာသလဲ တောင်း
ပန်နေသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တဒင်္ဂတော့ မှ င်
တက်မိခဲ့သည် ။ ဒီကောင်မလေး အရမ်းလှပါသည် ။

"အိုခေ... အိုခေ... ဒါ မင်းသတိထားရမယ့်ကိစ္စပါ၊ ရုံးလုပ်ငန်းနဲ့
ပတ်သတ်တာကတော့ ရုံးဖွင့်ရက်ကျမှ ပဲ အသေးစိတ် စီစဉ်ပေးမယ်၊ အ
ခု မင်းနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ ရုံးချုပ်က လူကြိုက်ညှိပေးမယ့်
ဖိုင် ပါလား!"

"ဟုတ်... ပါပါတယ်ရှင့်"

သူမ တင်ပေးသော ဖိုင်နှစ်ခုကို အကြမ်းဖျင်း စစ်ဆေးပြီးမှ ...

"ကဲ... မင်းလည်း ခရီးပန်း လာပြီဆိုတော့ နားလိုက်ပါ။ တည်းဖို့ အစီအစဉ်ကော ကြိုလုပ်ထားပြီးသားလား!"

"ဟုတ်... ဒီမှာ အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ နန်းရှေ့မှာ ပါ။ လောလောဆယ် အဲ့ဒီမှာ ပဲ တည်းဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်"

"အိုခေလေ... တို့ ရုံးမှာ က မန္တလေးဇာတိ ဝန်ထမ်းတွေပဲ ရှိတယ်။ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်က ပါလာတဲ့ သူတွေလည်း ဒေသခံကို ဦးစားပေး ခေါ်လာခဲ့တာဆိုတော့... ဒီမှာ ဝန်းထမ်းတွေအတွက် သီးခြားအဆောင်ရယ်လို့ အစီအစဉ် မရှိဘူးကွ။ ငါလည်း ရုံးမှာ ပဲ အိမ်လုပ်နေရတယ်"

"ဟုတ်... ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ အဆင်ပြေပါတယ်"

"အိုခေ... သွားနိုင်ပြီ"

သူမ အရိုအသေပြုပြီး ထွက်သွားမှ ပဲ CV ဖောင်ထဲက သူမဓါတ်ပုံကို ကြည့်မိသည် ။ ရိုးရင်းသော ပတ်စ်ပို့ပုံဖြစ်ပါသည် ။

(ဒါလည်း လှတာပါပဲလား...)
